

Carmenchu, senyorassa de l'Empordà

Els elegits, capaços de deixar empremta a la terra que s'ha beneficiat del fruit de la seva capacitat de treball i imaginació, són ben pocs, tot i que a l'Alt Empordà gaudim del privilegi d'anar molt ben servits. Adrià, Dalí, Fages de Climent i Monturiol són tan sols alguns dels personatges il·lustres als que no només nosaltres dediquem places, carrers, espais i monuments. Des de fa tot just una setmana hem d'afegir un altre nom al llistat d'empordanesos «universals» que ens han deixat, un nom que, d'entrada, es distingeix de la resta per dues característiques ben pròpies: la primera, que es tracta, finalment, d'una dona i la segona, que ella formarà part d'aquesta elit amb el renom del seu nom de pila (Carmenchu) i no pas amb cap dels seus cognoms (Mateu Quintana).

Tot i essent filla d'un dels grans emprenedors espanyols del segle XX i exalcalde de Barcelona (Miquel Mateu i Pla), no foren només les seves circumstàncies les que van fer de «doña Carmen» una «fora de sèrie». La seva melomania i estima per les arts escèniques, la van impulsar a fundar, l'any 1984, els «Estius Musicals», que tres anys més tard es convertiren en el «Festival Internacional de Música Castell de Peralada». En més de 30 anys i amb el suport del seu marit, Artur Suqué i Puig, i el dels seus fills Isabel, Javier i Miquel, s'ha convertit en un dels esdeveniments musicals a l'aire lliure més importants d'Europa i un referent cultural imprescindible a les nostres contrades.

Al final de la dècada dels 80, vaig tenir el gran privilegi de poder col·laborar amb el Festival. Entre d'altres tasques, havia de tenir cura de que les grans estrelles americanes que aleshores ens visitaven, s'enduguessin un bon record de l'Empordà. Sempre recordaré la immensa humanitat d'alguns artistes com Harry Belafonte, Paul Anka, Liza Minelli o Sammy Davis Jr., o el cabreig monumental d'en Jerry Lewis durant el seu assaig general. I mai oblidaré el dia que ens visità Lady Di en companyia de la Reina Sofia, per presidir el retorn als escenaris d'en Josep Carreras, després de superar la seva leucèmia. Al pisolabis que es va servir durant l'entreacte del concert, la «princesa del poble» (l'autèntica, no la que córrer pels platós de Telecinco) es va acabar l'últim dàtil embolicat amb bacó del plat, davant l'esguard incrèdul de Carmenchu. Jo era el col·laborador que tenia més a prop i amb la delicadesa pròpia de la millor amfitriona, em demanà: «Tom, pots fer alguna cosa?» Poques vegades a la vida he corregut tant per aconseguir un altre plat i així complaure no només la princesa, sinó sobretot una gran dama, una de les més dignes i importants de l'Empordà, de Catalunya i del món sencer.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/01/30/carmenchu-senyorassa-lemporda/892993.html?utm_source=rss